

Stefaan Dheedene

TOTAL SUPPORT

Er was een tweede tentoonstelling. Of beter: een eerste. De tentoonstelling *Total Support*, die op 3 mei officieel geopend werd en daarmee publiek werd gemaakt, is namelijk de tweede. Hoewel men zich van de eerste aanvankelijk niet bewust is en deze ook niet gezien kan hebben – behalve wellicht de studenten die het gebouw waarin KRIEG zich bevindt dagelijks gebruiken – is ze aanwezig binnen de tweede tentoonstelling in de vorm van een kleine publicatie. Het was een tentoonstelling buiten de openbaarheid, geïnstalleerd en weer afgebroken voorafgaand aan de opbouwperiode van de tweede. De eerste in de tweede, getiteld *13 points of view*.

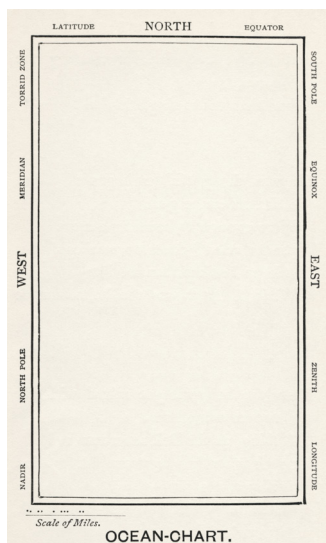
In die eerste tentoonstelling waren dertien frames te zien met elk een ander zeegezicht, genomen op de Atlantische Oceaan, gecombineerd met steeds hetzelfde diagram, dat de plattegrond voorstelt van de tentoonstellingsruimte van KRIEG. Het diagram markeert waar je als imaginaire bezoeker van de eerste tentoonstelling bevindt, terwijl eveneens een blik geworpen kan worden op een plek waar men helemaal niet is. Doordat de zeegezichten nauwelijks aanknopingspunten bieden ter oriëntatie, blijft elk 'zeelandschap' categorisch dezelfde plek. Ook de zee functioneert als plattegrond, maar dan een hele abstracte. Hoe je hier te oriënteren? Deze harde confrontatie tussen een exacte bouwtekening en het ongewisse van een foto genomen op zee, deed mij denken aan de kaart van de oceaan die Lewis Carroll publiceerde in zijn 'De jacht op de slaai', die weer door de Franse schrijver George Perec werd aangehaald in zijn boek 'Ruimten rondom'. Perec liet Carrolls kaart vergezellen met een opsomming van ruimtes: 'vrije ruimte, open ruimte, gesloten ruimte, verboden ruimte, ruimtegebrek, berekende ruimte, groene ruimte, levensruimte, kritische ruimte, positie in de ruimte' enzovoorts. Het zich positioneren is belangrijk in Stefaan Dheedenes twee tentoonstellingen in en voor KRIEG, omdat het een antwoord probeert te geven op de existentiële vraag waar je bent.

Hoewel absurdisme in dit tentoonstellingsproject van de kunstenaar, net zoals in veel van zijn voorgaande werken en presentaties, een belangrijke rol speelt, is het een absurdisme met een tragische ondertoon, waarover later meer. De dertien frames werden begeleid door een 'instrument' – in de vorm van een standaard met daarin een potlood op de hoogte van de neus van de kunstenaar – en een 'bank'. Beide objecten zijn zogenaamde supporters: het instrument diende om de dertien frames op dezelfde hoogte te hangen, zodanig dat de neushoogte van de kunstenaar werd gevolgd, als een persoonlijke horizonbepaling. De bank functioneerde op het eerste gezicht als zitplaats voor de vermoeide bezoeker – ongeacht of de tentoonstelling nu bezocht kon worden of niet. Op het tweede gezicht kent de bank 'bijverschijnselen': aan het eigenlijke zitgedeelte is namelijk nog een deel gemonteerd, bedoeld als onderstel voor een

maquette van een boot. Het model zelf ontbrak echter. De bank als uitzichtpunt van iets dat in het ongewisse blijft.

In *Total Support*, de tweede tentoonstelling, zijn de objecten uit de eerste, 'vervangen' (zo formuleert de kunstenaar het zelf) door een aantal andere werken: verschillende schappen die op regelmatige afstand van elkaar zijn ophangen, komen samen onder de titel *Total Support*, die daarmee zowel tentoonstellingstitel als titel van een werk is. Op één van de schappen een bus insectenspray. Het 'bankje' is vervuld door het 'piece de résistance' van de tweede tentoonstelling: een sculptuur die doet denken aan een jacuzzi en die als titel *Puddle* oftewel 'plas', draagt. In plaats van de standaard-op-neushoogte zijn drie verschillende soorten jukken te zien, die als verticale wandelstokken in een hoek zijn geplaatst. Deze constellatie wordt vergezeld door de eerste tentoonstelling in publicatievorm.

De tentoonstelling *Total Support* kan, droog gesteld, beschreven worden als een tijdelijke verzameling van enkele supportsystemen. Support in de zin van (fysieke) ondersteuning; de verschillende soorten objecten functioneren namelijk als (potentiele) dragers. Daarnaast zijn alle sculpturen – door Dheedene eigenhandig gemaakt – 'apparaten die zich buiten de tentoonstelling om kunnen handhaven,' zoals Simon Delobel het verwoordde in de begeleidende tekst van een recente tentoonstelling van de kunstenaar in *trampoline* in Antwerpen. Het zijn structuren en vormen die een rol spelen in de alledaagse omgeving, die al zijn opgenomen in een bepaalde orde, die onderworpen zijn aan spelregels waardoor ze voor ons herkenbaar zijn. Door de objecten onder te brengen in een tentoonstelling, worden het tevens simulaties van de dingen die ze kunnen zijn. Zo functioneren de verschillende schappen, met elk hun eigen karakter en uiterlijk, maar zodanig gemaakt dat we ze steeds als schap herkennen, als een typologie van het schap. Maar ze zijn nog meer: ze zijn sculptuur én plank, kunstobject én instrument, drager én autonoom werk. Ook de tentoonstelling zelf is een supportstelsel: het houdt de dingen tijdelijk bij elkaar, niet alleen ruimtelijk, maar ook door de spelregels te volgen die aan het tentoonstellen zelf ten grondslag liggen.

A map that is useful anywhere showing where to find the deadly snark, hidden amidst bandersnatch, beamish, frumious, galumphing, jubjub, mimsiest, outgrabe, and uffish.

Illustratie door Henry Holiday voor Lewis Carroll, *The Hunting of the Snark* (1876)

KRIEG

3.5 – 1.7.2018

Elfde-Liniestraat 25
3500 Hasselt (BE)
Maandag tot vrijdag, 9-18u
(met uitzondering van feestdagen)

KRIEG.pxl-mad.be

Net zoals in *13 points of view* is ook in *Total Support* sprake van een gemene deler: de drager, de supporter in de vorm van het (water)oppervlak. Het oppervlak als markering van de horizon: de schappen vormen een imaginaire einder. Ook de jukken kunnen worden gebruikt om water te dragen; om het te verplaatsen van de ene plek naar de andere. In een anekdote van de kunstenaar wordt zelfs de insectenspray gekoppeld aan water: zo was er in voormalig Leopoldsville, nu Kinshasa, een tijdelijk wetgeving die stilstaand water verbod, om op die manier malaria in te dammen, met als gevolg dat Leopoldsville op den duur malariavrij was. De insectenspray symboliseert een vorm van hygiëne en controle – beweging in plaats van stilstand. Daarmee staat het op gespannen voet met het stilstaande water van *Puddle*. In dit laatste werk wordt de support tot in het absurde doorgetrokken: de plompe sculptuur draagt slechts een plasje, dat overigens langzaam verdamppt en regelmatig moet worden bijgevuld. Omdat water een materiaal waar je als kunstenaar in geïsoleerde vorm sculpturaal niets mee kunt doen, moet iets gemaakt worden dat het water vasthoudt. Dheedene kwam op de jacuzzi uit, het burgerlijke cliché van een dragende constructie. De support is daar waar het plasje hem nodig heeft, maar de plas wordt ook overschaduwd door zijn eigen supportstelsel. De hiërarchie tussen drager en 'gedragene' komt daarmee enigszins op losse schroeven te staan.

Twee jaar geleden verdween de vader van de kunstenaar op zee. Tijdens Dheedenes zoektocht naar zijn vader die op de vermissing volgde, maakte hij zeepretten, absurde markeringen van locaties op de Atlantische Oceaan waar hij was geweest. Deze kregen een plek in *13 points of view*. De zee, zo formuleerde de kunstenaar zelf, is een plek waar iets drijft of zinkt. Het is een sublieme drager. Hiermee hangt alles samen: de karikaturale jacuzzi die een kleine plas draagt, de bank-met-bootonderstel zonder boot, en die boot die ervoor zorgen moet dat men zich over het water kan bewegen zonder te verdrinken. De support die tenslotte onvoldoende bleek te zijn: verdwenen onder het wateroppervlak.

Noor Mertens

Stefaan Dheedene is behalve beeldend kunstenaar ook docent aan het KASK in Gent. Na zijn studies Beeldhouwkunst aan datzelfde KASK werd hij toegelaten tot het HISK, toen nog te Antwerpen. Recent solotentoonstellingen omvatten: *Half an optimist, a brand new rockerbox and a blow on broad daylight* - trampoline, Antwerpen (2017); *Slapstick - P/////AKT*, Amsterdam (2016); *Swing the bat, throw a ball - White out studio*, Knokke (2016); *Done. Finished.*, Deweer Gallery, Otegem (2011); *Ghost shift*, S.M.A.K., Gent (2009). Daarnaast nam Dheedene ook deel aan groepstentoonstellingen in BUDA, Kortrijk (2016), cc strombeek (2015), Stadslimiet, Antwerpen (2014), De Vleeshal, Middelburg (2013) en Netwerk, Aalst (2012).

Werken in de tentoonstelling:

Total support, 2016–18

berkenhout, beuk, merbau, grenen, mdf, lakverf, vernis, bus insectenspray

Puddle, 2018

marupahout, grenen, vernis, epoxy, water

yoke / yoke / yoke, 2017

marupahout

13 points of view, 2018

publicatie, 52 pp.